

Arrest

nr. 80 888 van 9 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 september 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 18 december 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 21 december 2009 een eerste asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 september 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 8 februari 2011 (RvV 8 februari 2011, nr. 55 683).

1.3. Verzoeker diende op 6 juli 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 26 juli 2011 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.5. Verzoeker diende op 30 augustus 2011 een derde asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 20 september 2011 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke als volgt is gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten K. M. (...)
geboren te (...)
en van nationaliteit te zijn : Sri Lanka
die een asielaanvraag heeft ingediend op 30.08.2011 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 21.12.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 01.10.2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 10.02.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 06.07.2011 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 26.07.2011 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 30.08.2011 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een brief van advocaat Jan de Lien dd. 29.08.2011 voorlegt in verband met de nieuwe asielaanvraag van de betrokkene. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene een brief van mensenrechtenorganisatie 'The elimination of Discrimination and Investigation of Human Rights and Fundamental Rights' dd. 10.06.2011 voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat deze brief een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via telefonisch contact met zijn schoonvader en zijn vrouw in juni 2011 vernomen heeft dat EPDP-leden het huis van zijn vrouw binnengevallen zouden geweest zijn toen zij alleen thuis was met de kinderen en dat de EPDP-leden geëist zouden hebben dat de betrokkene zich zou aangeven. Overwegende dat de schoonvader van de betrokkene hem alsook aan de telefoon zou verteld hebben dat de betrokkene hen niet meer zou mogen contacteren uit veiligheidsoverwegingen. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet zou weten wat de EPDP-leden met zijn vrouw gedaan zouden hebben omdat zij aan de telefoon niet meer in staat geweest zou zijn om met de betrokkene te praten. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij zijn vrouw sinds hun laatste telefoongesprek niet meer zou hebben gehoord. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij daarom niet exact zou kunnen vertellen waar dat zijn vrouw, kinderen en schoonvader zich zouden bevinden. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dat dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat EPDP-leden zijn vinger afgehaakt zouden hebben en dat hij hier nog steeds pijn van zou ondervinden. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie

of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Verzoeker heeft wel degelijk een nieuw element aangebracht welk dienend is voor zijn asielaanvraag. Dat gezien de Dienst Vreemdelingenzaken de facto de asielaanvraag van verzoekster onderzoekt ten gronde.

Dat zij hiervoor onbevoegd is.

Dat art. 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden is.

Verzoeker brengt nieuw elementen aan namelijk:

- 1. Een brief van een mensenrechtenorganisatie “the elimination of discrimination and investigation of Human Rights and Fundamental Rights dd. 10.06.2011 “.*
- 2. Een brief van Law Office of T Purushoththaman dd. 21 .06.2011*
- 3. Een attest van Registration of persons department*
- 4. Een affidavit van zijn vrouw*

Het nieuwe element heeft betrekking op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen.

Dat weliswaar het eerste stuk besproken werd in de bestreden beslissing doch de stukken 2 tot en met 3 niet.

Dat de beslissing derhalve geen rekening houdt met deze stukken.

Dat de motivering van de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd werd.

Dat wat betreft de motivering al zou verzoeker dit stuk eerder hebben kunnen voorleggen verzoeker meent dat zulks onjuist is en louter een bewering is van gedaagde. Het feit dat deze stukken gedateerd waren in juni wil geenszins zeggen dat hij die stukken in bezit had.

De bewering wordt derhalve door niets gestaafd in het dossier.

De bestreden beslissing schendt derhalve art. 51/8 van de Vreemdelingenwet alsook art. 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.”

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie:

“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten die nuttig zijn om de zaak te beoordelen”.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september

2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen daar de verzoekende partij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd bij haar derde asielaanvraag. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht merkt de Raad op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister is in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "*nieuwe gegevens*" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn derde asielaanvraag een brief van zijn advocaat J. De Lien d.d. 29 augustus 2011 en een brief van mensenrechtenorganisatie "The Elimination Of Discrimination And Investigation of Human Rights And Fundamental Rights" d.d. 10 juni 2011 neerlegde (ontvangstbewijs). Ter gelegenheid van zijn gehoor op 8 september 2011 naar aanleiding van zijn huidige, derde asielaanvraag verklaarde verzoeker (toen hem gevraagd werd welke de nieuwe elementen zijn die hij aanbrengt voor deze nieuwe asielaanvraag) het volgende: *"Ik leg u vandaag een brief voor van mijn Belgische advocaat. Bij mijn vorige asielaanvraag legde ik reeds een kopie voor van deze brief. Ik belde naar mijn schoonvader in juni 2011. Toen ik mijn vrouw aan de lijn kreeg, begon ze onmiddellijk te huilen. Ze vertelde me dat EPDP-leden ons huis binnenvielen toen ze alleen met de kinderen thuis was. De EPDP-leden eisten dat ik mezelf zou aangeven. Wat de EPDP-leden met haar gedaan hebben, weet ik niet. Want toen begon mijn vrouw te huilen. Mijn schoonvader vertelde me dat ze niet meer in staat was te praten met mij. Mijn schoonvader vertelde me dat ik hen uit veiligheidsoverwegingen niet mocht contacteren. Hij en mijn vrouw zouden mij zelf contacteren. Maar sinds die dag heeft men me niet meer opgebeld. Ik heb dan maar zelf geprobeerd hen te bellen, maar de telefoon werd niet opgepakt. Daarom kan ik u niet exact vertellen waar mijn schoonvader, vrouw en kinderen zijn. EPDP-leden hakten mijn vinger af. Ik heb nog steeds pijn. Maar omdat mijn asielaanvraag werd afgewezen, kan ik niet naar de dokter."*

3.5. In de bestreden beslissing wordt over de door verzoeker voorgelegde documenten het volgende gesteld: *"Overwegende dat betrokkene een brief van advocaat Jan de Lien dd. 29.08.2011 voorlegt in verband met de nieuwe asielaanvraag van de betrokkene. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene een brief van mensenrechtenorganisatie 'The elimination of Dicrimination and Investigation of Human Rights and Fundamental Rights' dd. 10.06.2011 voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat deze brief een gesolliciteerd karakter heeft"*.

3.6. Verzoeker verwijt thans in zijn verzoekschrift de verwerende partij een gebrekkige motivering doordat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met *"Een brief van Law Office of T Purushotthaman dd. 21.06.2011"* en met *"Een attest van Registration of persons department"*. Verzoeker gaat er klaarblijkelijk echter geheel aan voorbij dat hij die twee door hem opgesomde stukken blijkens de gegevens van het administratief dossier niet heeft voorgelegd in het kader van zijn huidige, derde asielaanvraag, waardoor de verwerende partij onmogelijk kan worden verweten hier geen rekening mee te hebben gehouden. Verzoekers kritiek mist aldus feitelijke grondslag. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker de door hem opgesomde documenten wel reeds naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag had voorgelegd, dewelke werd afgesloten met de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van weigering tot in overwegingname d.d. 26 juli 2011 (zie punt 1.4).

3.7. De bewijslast met betrekking tot de *“nieuwe gegevens”* zoals bedoeld in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ligt bij de verzoekende partij zelf (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610). Het komt derhalve, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet aan de verwerende partij toe om te bewijzen dat aangebrachte documenten reeds tijdens een vorige asielpcedure konden worden voorgelegd. Hoewel verzoeker ervan overtuigd is dat de overweging uit de bestreden beslissing dat hij de neergelegde brief van mensenrechtenorganisatie *“The Elimination Of Discrimination And Investigation of Human Rights And Fundamental Rights”* reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag, *“louter een bewering is van gedaagde”* die *“door niets”* wordt *“gestaafd in het dossier”* en dat het feit dat die brief dateert van juni geenszins wil zeggen dat hij die toen al in bezit had (Verzoekschrift, p. 3), merkt de Raad op dat verzoeker niet in concreto aannemelijk maakt dat hij onmogelijk eerder over dit stuk kon beschikken. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg rechtsgeldig besluiten dat dit document niet als een *“nieuw gegeven”* in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

3.8. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek -een onderzoek ten gronde- te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde (oud) artikel 50, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8), met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. De Raad merkt op dat verzoeker niets inbrengt tegen de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de brief een gesolliciteerd karakter vertoont noch tegen de overwegingen met betrekking tot de verklaringen van verzoeker die louter steunen op beweringen en veronderstellingen waardoor deze niet als een *“ernstige aanwijzing”* kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beperkt zich tot de stelling dat *“de Dienst Vreemdelingenzaken de facto de asielaanvraag van verzoekster onderzoekt ten gronde”* en/maar *“zij hiervoor onbevoegd is”* (Verzoekschrift, p. 2), maar preciseert niet waaruit dit zou blijken, waardoor zijn kritiek niet van aard is om de bestreden beslissing te ontkrachten.

3.9. Er wordt geen schending aangetoond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoeker slaagt er niet in een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing aan te tonen. Hij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen of hierbij zijn bevoegdheid heeft overschreden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Er wordt geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het enig middel is ongegrond

3.10. Wat tot slot het verzoek betreft tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, dient te worden opgemerkt dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie een rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken over een prejudiciële vraag uitspraak te doen indien haar beslissingen *“volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”*. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17; HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C- 210/06, r.o. 76-79). Daar de uitspraken van de Raad vatbaar zijn voor een voorziening in cassatie overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet, is de Raad niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Om de hierboven vermelde redenen dient niet te worden ingegaan op het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN